

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΑΥΡΑ ΚΙ' ΑΣΠΡΑ ΜΑΛΛΙΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΝΤΟΡΣΑΙΝ

Ἡ Λουίζα ε-
δειξε τὸ χέρι της
στὴ μάντισσα.
Ἐκείνη κάρφω-
σε τὰ μαγνητικά

μάτια της στις γραμμές του. Ἐπειτα, μ' ἀργές κινήσεις, ἀνακάτεψε τὰ χαρτιά, τὰ ἔρριξε, συλλογίσθηκε μιὰ στιγμή καὶ ὑστερα μὲ μιὰ ὑπόκωφη φωνὴ πού ἔκανε τὴ Λουίζα νὰ ἀνατριχιάσει, τῆς εἶπε:

—Πρόσεξε καλὰ τὰ λόγια μου καὶ κανόνισε τὴ ζωὴ σου σύμφωνα μ' αὐτά. Ὅ,τι εἶνε γραμμένο στὸ βιβλίον τῆς μοίρας δὲν ξεγράφεται. Κι' οὔτε μπορεῖ κανεὶς νὰ τ' ἀποφύγη... Βλέπω ἐδῶ ἕναν ἄνδρα μ' ἄσπρα μαλλιά. Μὰ δὲν εἶνε γέρος. Αὐτὸς ὁ ἄνδρας θὰ σὲ κάνῃ εὐτυχισμένη... Ἐχει μεγάλη θέλησι καὶ τὸ πρόσωπό του εἶνε πάντα γελαστό. Θὰ γίνῃς γυναίκα του, θέλεις δὲν θέλεις! Θὰ προσπαθήσῃς νὰ τοῦ ξεφύγῃς, μὰ δὲν θὰ καταφέρῃς τίποτε. Τὸ καλύτερο μάλιστα πού ἔχεις νὰ κάνῃς εἶνε νὰ ὑποταχθῇς στὴ μοίρα σου. Ὅσο περισσότερο θὰ θελήσῃς νὰ τοῦ ξεφύγῃς, τόσο πιὸ μεγάλη θὰ εἶνε ἡ νίκη του!...

—Μὰ θὰ τὸν ἀγαπήσω; τὴ ρώτησε ἡ Λουίζα.

—Θὰ κάνῃς ὅ,τι θέλεις! Μὰ ἔχῃς πάντα στὸ νοῦ σου πὼς ὅλοι οἱ ἄλλοι θὰ περάσουν, μὰ θὰ μείνῃ κοντὰ σου μονάχα αὐτός!...

Ἡ Λουίζα σηκώθηκε ταραγμένη καὶ μόλις θγῆκε ἔξω, νόμισε πὼς λυτρώθηκε ἀπὸ ἕναν ἐφιάλτη. Ἐπειτα χαμογέλασε δύσπιστη, μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ δώσῃ καμμιά σημασίαν στὰ λόγια τῆς μάντισσας.

Στὸ αὐτοκίνητο, κυττάχτηκε στὸν καθρέφτη τῆς τσάντας της, πουδραρίσθηκε, ἔβαψε τὰ χεῖλη της κι' ἔσιαξε λίγο τὰ μαλλιά της.

«Πόσο εἶνε μαύρα! συλλογίσθηκε χαμογελώντας. Τί παράξενο!... Μὰ εἶνε ἀλήθεια ἄρα γε πὼς εἶνε γραφτό μου νὰ πάρω ἕναν ἄνδρα μ' ἄσπρα μαλλιά; ;...»

Καὶ φαντάσθηκε γιὰ μιὰ στιγμή ἕνα ἄσπρο κεφάλι, δίπλα στὸ δικό της, νοιώθοντας μιὰ ἀνατριχίλα σ' ὅλο της τὸ κορμί.

Τὸ βράδυ διηγῆθηκε στὶς φίλες της αὐτὰ πού τῆς εἶχε πει ἡ χαρτορρίχτρα καὶ γέλασε μαζί τους. Πὼς τῆς εἶχε ἔρθῃ ἡ ἰδέα νὰ πάῃ σ' ἐκείνη τὴ μάντισσα; Ἦταν ἀπὸ ἀπλὴ περιέργεια; Ἦθελε νὰ μάθῃ τί θὰ τῆς ἔφερνε τὸ μέλλον; Ἦθ' ἄλλαζε ἄρα γε ἡ ζωὴ της;

—Ὅλα μποροῦσα νὰ τὰ περιμένω, ἐκτὸς ἀπὸ αὐτό... Ἐξωμολογήθηκε στὶς φίλες της. Πὼς θάρρη στὴ ζωὴ μου αὐτὸς ὁ ἄνδρας μὲ τ' ἄσπρα μαλλιά;... Ποιὸς θὰ εἶνε ἄρα γε;

Ἡ φίλες της τότε ἄρχισαν νὰ ἀναφέρουν ἕναν πρὸς ἕναν ὅλους τοὺς γνωστοὺς τους καὶ νὰ συζητοῦν γιὰ τὰ μαλλιά τους. Ἡ διαφορὴ ἦταν πολλὴ. Ἄλλοι εἶχαν κατὰμαυρα ἢ κατὰξανθα μαλλιά κι' ἄλλοι πάλι λίγο ἄσημι στοὺς κροτάφους. Μερικοὶ τέλος εἶχαν ἄσπρα, μὰ αὐτοὶ ἦσαν οἱ ἡλικιωμένοι, οἱ γέροι.

Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμή κάποιον ἀπὸ τὶς φίλες τῆς Λουίζας ἀνάφερε τ' ὄνομα τοῦ Ζὰκ Περὲ. Ἐκείνη τότε, μ' ἕνα περιφρονητικὸ μορφασμό, σταμάτησε κάθε συζήτησι γι' αὐτὸ τὸ πρόσωπο, μὲ μιὰ σοβαρὴ, ἐπίσημη δὴλωσι:

—Πρώτης τάξεως φίλος καὶ πολὺ συμπαθὴς αὐτὸς ὁ Ζὰκ! τοὺς εἶπε. Μὰ σὰς κάνω ὄρκο πὼς δὲν θὰ ἐρωτευθῶ ποτὲ ἕναν ἄνδρα μ' ἄσπρα μαλλιά.

Κι' ἔπειτα πρόσθεσε μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο, ματαιόδουξα:

—Ὁ ἄνδρας πού θ' ἀγαπήσω, θά'χη μαύρα μαλλιά, σὰν τὰ δικά μου!

Ἡ φίλες της δὲν εἶπαν τίποτε. Στὸ χέρι της θέβαια ἦταν ν' ἀγαπήσῃ ὅποιον ἠθελε. της μὲ τὴ χαρτορρίχτρα, ἔτσι πού ἡ ἱστορία αὐτὴ ἐφθασε ὡς τ' αὐτιά τοῦ Ζὰκ Περὲ. Ἐ-Ὡστόσοδὲν ἔπαψαν νὰ συζητοῦν τὴν περιπέτεια κείνος τότε, πού ἀγαποῦσε στ' ἀλήθεια τὴ Λουίζα, μὰ δὲν τολμοῦσε νὰ τῆς πῇ τίποτε, γιὰτὶ ἂν καὶ νέος ἀκόμα εἶχε κατὰσπρα μαλλιά, ψιθύρισε μ' ἕνα χαμόγελο πού ἔδειχνε πὼς ἦταν θέβαιος γιὰ τὸν ἑαυτό του:

—Ὡ, δὲν θιάζομαι!... Θὰ περιμένω. Ἡ μάντισσα εἶχε δίκην...

Καὶ γιὰ νὰ μὴν πλήττη, περιμένοντας, ἐξακολούθησε νὰ κάνῃ κόρτε στὴ Λουίζα. Ἡ

Ἡ Λουίζα ἔτρεξε στὸν καθρέφτη...

πολιορκία του ἦταν ἀπὸ τὶς πιὸ ἔξυπνες, τὶς πιὸ ἐπίμονες, ὅσο κι' ἂν αὐτὸ δὲν ἄρесе στὴν «Αὐλὴ» τῆς ὠμορφῆς Λουίζας, δηλαδή σ' ἐκείνους πού φαινότουσαν πιὸ συμπαθητικοὶ καὶ εἶχαν πιὸ πολλὰς ἐλπίδες ἐπιτυχίας, χάρις στὰ μαύρα μαλλιά τους. Ὁ Ζὰκ ὡστόσο ἦταν διακριτικὸς. Ποτὲ δὲν ἐξωθοῦσε τὰ πράγματα. Ἡ πολιορκία του ἦταν μιὰ ἀτελείωτη σειρά ἀπὸ χαριτωμένες φιλοφρονήσεις, ἀπὸ ἕνα σωρὸ εὐγενικὰς φροντίδων καὶ διαρκῆ χαμόγελα. Καμμιά φῶρα, δίχως νὰ τὸ θέλῃ, ἀναστέναζε πικρά, μὰ γρήγορα ξαναγύριζε στὸν συνηθισμένον ὕψος του καὶ ἔσπευδε ἀμέσως νὰ «τὴν προσκαλέσῃ» σ' ἕνα τσαΐ, στὸ θέατρο ἢ σ' ἕνα χορὸ.

Οἱ φίλοι του, πού ἠξερᾶν τὸ πάθος του γιὰ τὴ Λουίζα, θαύμαζαν τὴν ὑπομονὴν του καὶ τὴν ἐκπληκτικὴν του ἀπάθεια.

—Ἐμπρός! τοῦ ἔλεγαν. Μὴν ἀφήνεις τὸν καιρὸ νὰ περνᾷ. Σφίξε περισσότερο τὰ δίχτυα σου. Θὰ τὴν πιᾷς! Ἐσὺ πού λες πὼς ξέρεις τόσο καλὰ τὶς γυναῖκες, δὲν καταλαβαίνεις πὼς ἦρθε πειὰ ὁ καιρὸς νὰ δώσῃς μιὰ λύσιν σ' αὐτὴν τὴν ἱστορία;

—Μπορεῖ νὰ ἔχετε δίκην... τοὺς ἀπαντοῦσε ὁ Ζὰκ Περὲ. Μὰ τί θέλετε νὰ κάνω; Ὅταν ἀγαπᾷ κανεὶς, ὅλα γίνονται μυστηριώδη καὶ ἀκατανόητα... Ἐπειτα ξεχνᾶτε τ' ἄσπρα μου μαλλιά; Τὰ δικά της εἶνε τόσο μαύρα!...

Ἐνα ἀπόγευμα, ὁ Ζὰκ καὶ ἡ Λουίζα ἔπαιρναν μαζί τὸ τσαΐ, καθισμένοι ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλο. Τὸ σαλόνι ἦταν ὠμορφοκαὶ μυρωμένο. Μιλοῦσαν καὶ οἱ δυὸ γιὰ λίγο ἀνόητα πράγματα, πού ἦσαν καὶ λιγάκι μελαγχολικά, ὅπως εἶνε πάντα ἡ κακογλωσσιστὴ ἀνάμεσα σ' ἔξυπνους ἀνθρώπους καὶ ὅταν ἀκόμα γίνονται μ' εἰρωνικὰ χαμόγελα καὶ πονηρὰς ματιὰς.

Ὁ Ζὰκ τῆς εἶχε προσφέρει ἕνα μπουκέτο μὴ τριαντάφυλλα, τόσο μὴ πού φαινότουσαν σὰν μαύρα καὶ ἐκείνη τὰ κύτταξε μ' ἕνα παράξενο θλέμμα, σὰν νὰ τὴν μαγνήτιζαν.

—Τί ἰδέα, τοῦ εἶπε τέλος, νὰ μοῦ φέρετε αὐτὰ τὰ πένθημα τριαντάφυλλα!... Κι' ὅμως, ἂν δὲν κάνω λάθος, τὰ τριαντάφυλλα εἶνε τὰ λουλούδια τοῦ ἔρωτος!

—Ζήτησα νὰ βρῶ μαύρα, σὰν τὰ μαλλιά σας! τῆς ἀπάντησε χαμογελώντας ὁ Ζὰκ Περὲ. Μὰ δὲν βρῆκα παρὰ μονάχα αὐτά. Σὰς ζητῶ συγγνώμην γιὰ τὸ χρῶμα τους. Δὲν φανταζόμουν πὼς θὰ σὰς ἔφερνε πένθημας σκέψεις...

—Ὡ, δὲν μελαγχόλησα, ἔκανε ἡ Λουίζα. Συλλογιζόμουν μόνο ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀλλάζουμε τὴ φύσιν. Μαύρα τριαντάφυλλα δὲν ὑπάρχουν κι' ὅμως οἱ ἀνθοκόμοι προσπαθοῦν νὰ πετύχουν ἕνα τέτοιο χρῶμα. Δὲν εἶνε καθαρὴ τρέλλα;

—Ναί, καὶ τὰ λουλούδια ὑποφέρουν ἀπὸ τὶς ἰδιοτροπίες μας, ἔπειτα τὴ δίψα μας γιὰ κάτι διαρκῶς καινούργιο, τῆς ἀπάντησε.

Μήπως κι' ἐμεῖς οἱ ἴδιοι δὲν προσπαθοῦμε νὰ ξεγελάσουμε τοὺς ἄλλους, ὅταν φοβόμαστε, ὅτι δὲν θ' ἀρέσουμε πειὰ;

—Καταλαβαίνω πὼς θέλετε νὰ καταλήξετε! τοῦ φώναξε ἡ Λουίζα. Εἶνε μιὰ πετριά γιὰ τὶς γυναῖκες... Ναί, εἶνε ἀλήθεια, κρύβονται μὲ χίλιους τρόπους γιὰ νὰ φαίνονται διαρκῶς ὠραίες... Ἐσεῖς ὅμως δὲν συλλογισθήκατε ποτὲ νὰ κρύψετε μὲ κανένα τρόπο τὸ ἄσπρα σας μαλλιά;...

Ἡ Λουίζα τώρα εἶχε σηκωθῇ καὶ εἶχε πάει κοντὰ στὸ ἀνθοδοχεῖο μὲ τὰ τριαντάφυλλα. Ὁ Ζὰκ σηκώθηκε κι' αὐτὸς κι' ἄεφνα, ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸν ὤμο της.

—Ὡ, Λουίζα, τῆς εἶπε, ἂν ξέρατε...

Ἐκείνη γύρισε ἀπότομα, σὰν νὰ εἶχε θυμώσει ἀπὸ τὸ ἀγγιγμά του.

—Ζὰκ! ἔκανε. Ὁ ἄλλος συνήλθε ἀμέσως καὶ χαμογέλασε, ὅπως πάντα, μὲ γλυκύτητα. Ἐπειτα τῆς ψιθύρισε:

—Λουίζα, σὰς ζητῶ συγγνώμην...

—Μὰ γιατί; ἀπόρησε ἐκείνη.

—Νά, ἔκανε, ἐκεῖ ἀπέναντι εἶνε ἕνας καθρέφτης. Κυττάξτε κι' ἐσεῖς. Δὲν κάνω λάθος... ἐδῶ, σ' αὐτὴν τὴν μπουκλα τῶν ὑπέροχων μαύρων μαλλιών σας, εἶνε μιὰ ἄσπρη ἰρίχα!

Ἡ Λουίζα ἔτρεξε στὸν καθρέφτη καὶ κυττάχθηκε. Ἐπειτα, γύρισε μ' ἕνα παράξενο χαμόγελο στὰ χεῖλη καὶ μὲ μιὰ μικρὴ χλωμάδα στὸ πρόσωπο.

—Εἶνε ἀλήθεια, Ζὰκ. Καὶ τὰ μαύρα μαλλιά γίνονται ἄσπρα, σὰν τὰ δικά σας. Βλέπετε:

(Συνέχεια στὴ σελίδα 44)

ΜΑΥΡΑ ΚΙ' ΑΣΠΡΑ ΜΑΛΛΙΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 14)

“Αρχισα ν' άσπρίζω...”

“Ο Ζάκ ξέσπασε σ' ένα ήχηρό γέλιο.

—Μά τί πειράζει; Έκανε. Μηπως δέν είσαοτε ή ίδια; Μηπως αλλάξατε καθόλου;

“Εκείνη δέν τοῦ άπάντησε. “Ήταν τώρα σοβαρή, σάν κι είχε αλλάξει στ' αλήθεια.

—Λένε, ψιθύρισε κατόπιν, πώς με το ξερρίζωμα μιās άσπρης τρίχας, άσπρίζουν έπτά άλλες την ίδια μέρα. Νά, κυττάτε: ξερρίζωσα αυτή την άσπρη τρίχα, την πρώτη που παρουσιάσθηκε στα μαλλιά μου. Θέλω να γινω κάτασπρη !...”

—Λουίζα, αγάπη μου, τής είπε τότε ο Ζάκ, το μεγάλο μυστικό τής ζωής είναι να ξέρη κανείς να περιμένη...”

—“Έχεις δίκηο, Ζάκ, τοῦ άπάντησε μ' ένα τρυφερό χαμόγελο. “Εσύ μάλιστα πρέπει να είσαι ευχαριστημένος, γιατί δέν περιμένεις άδικα!

Και δειλά, σάν ένα μικρό κορίτσι, έγειρε στην άγκαλιά του, καταλαβαίνοντας πώς ήταν μάταιο να θέλη ν' αντισταθή στη μοίρα. “Η μάντισσα είχε δίκηο. “Ο άνδρας με τ' άσπρα μαλλιά που θα την έκανε γυναίκα του ήταν ο Ζάκ Πιερέ. Κι' εκείνη, τον παντρεύτηκε μ' όλη της την καρδιά. ΖΑΝ ΝΤΟΡΣΑΙΝ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΡΟΖΙΤΑΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 33)

—Μη φεύγεις, Ροδόλφε... του ψιθύρισε κατόπιν με κλάματα.

“Εκείνος τα είχε χάσει και την κύτταζε κατάπληκτος.

—Ροζίτα !... Ροζίτα !... έκανε, οσασισμενος. Τί έχεις; Γιατί κλαίς;

“Εκείνη τότε σήκωσε το κεφάλι της, τοῦ έδειξε το δακρυσμένο πρόσωπό της και τραβώντας τον κοντά της, τοῦ άπάντησε:

—Δέν θέλω να φύγης, Ροδόλφε... Πώς θέλεις να μ' αφήσης μόνη; Έγώ, έσένα μόνον αγαπώ !... Στην αρχή πίστεψα πώς αγαπούσα τον Άλφόνσου. Μά γρήγορα κατάλαβα πώς δέν μπορούσα να τοῦ δώσω την καρδιά μου. “Επειτα, για λίγες μέρες πίστεψα πάλι πώς αγαπούσα τον Πέδρο που με είχε σώσει από τη φωτιά. Μά δέν ήταν αγάπη, το αίσθημα που ένοιωθα γι' αυτόν. “Ήταν ευγνωμοσύνη! Κι' αυτό το κατάλαβα, όταν σε είδα να υποφέρης κρυφά, δίχως να λές τίποτε, όπως κρυφά υπέφερα κι' εγώ... “Ω, έσένα σε βοήθησε ή τύχη περισσότερο από τους άλλους, γιατί εσύ δέν μου έσωσες τη ζωή κι' έτσι δέν μπορώ να αισθάνωμαι για σένα ευγνωμοσύνη, παρά μόνο αγάπη, μια μεγάλη και τρελλή αγάπη !...”

Κι' έτσι ή Ροζίτα Άλθαρέζ παντρεύθηκε τον Ροδόλφο Καμιέντε, τον πιο τυχερό από τους τρεις θαυμαστάς της.

ΕΝ ΙΣ ΓΛΕΝΤΖΕΣ ΚΑΙ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΣ ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ ΤΟΥ 18ου ΑΙΩΝΟΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 41)

Και ξανακαθίζοντας στην θέσι του, παρακολούθησε ως το τέλος την παράτασι.

“Όταν επέστρεψε σπίτι του, θρήκε τη φωτιά σχεδόν σβυσμένη και έπεσε να κοιμηθῆ.

“Εξαφνα όμως, κατά τα μεσάνυχτα, ή κάμαρή του πλημμύρισε από πυκνό καπνό, τον όποιον φαντάστηκε πώς θα διέλυε κανοντας διάφορες καθαρλαστικέσ και μαγικέσ επικλήσεισ στα πνεύματα!

“Επειτα, ξαναπλάγιασε... Μά ήταν πεπρωμένο αυτόσ ο άνθρωπος που δέν είχε νικηθῆ ούτε από τον άέρα, ούτε από το νερό, να νικηθῆ από τη φωτιά, γιατί ο καπνόσ τον έπνιξε στο τέλος, τη στιγμή ακριβώς που έτοιμαζόταν να πηδήξη από το παράθυρό του, αυτή τη φορά μάλιστα χωρίς τα “άγγελικά” φτερά του...”

ΤΟ ΓΟΗΤΡΟ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 37)

“Όσόσο είχα γαντζωθῆ σε μια τελευταία έλπίδα. Και ρώτησα ένα διπλανό μου στρατιώτη για τις ζωντανές Άφροδίτες τών Άθηνών, γι' αυτές που μου είχε μιλήσει ο Ξενοφών. Κι' αυτόσ μου άπάντησε:

— Θα σ' οδηγώσω σ' αυτές μόλις φύγουμε από δω.

“Όταν ο αξιωματικόσ μās έβγαλε άπ' το άνυπόφορο αυτό Μουσείο, ο στρατιώτησ με πήρε από το μπράτσο και με πήγε σε μια θρωμερή συνοικία. Έκει υπήρχαν ένα σωρό γυναίκεσ στην ηλικία τής δικής μου. Δυσαρεστήθηκα πολύ γι' αυτό, και καθώς παρακάλεσα το σύντροφό μου για τελευταία φορά να μου δείξη τη λαμπρή θεά, που ήταν ο σκοπόσ τοῦ φριχτοῦ ταξιδιοῦ μου, εκείνοσ μου άπάντησε:

— Τί;... Μά όποια θέλεις άπ' αυτές είναι ή Άφροδίτη!

Καλοί μου άνθρωποι, λυπηθῆτε με, λυπηθῆτε έναν συνάνθρωπό σας που κατάντησε σ' αυτά τα χάλια, που θυσίασε τη σιγουριά του για να κυνηγήση σκιέσ.

ΤΟ ΧΡΗΜΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 43)

ωνται στην αρχή σε φλόγεσ και ύστερα σε μια χούφτα στάχτη. ...“Ενοιωθα μια ευχαριστησι που μου ήταν άγνωστη ως τότε: τη χαρά ότι είχα κάνει μια καλή πράξη. Και συλλογιζόμουν ότι αν το χρήμα όλου τοῦ κόσμου συγκεντρωμένο έλαμπε έτσι, θα παρρουαζε ένα μεγαλοπρεπέσ θέαμα, προάγγελο τής άπολυτρώσεωσ όλου τοῦ κόσμου.

—Δέν ήταν αλλοίμονο! παρά ένα όνειρο μακρινό κι' άπραγματοποίητο αυτό, γιατί αυτά τα χαρτια που έκαιγα δέν ήταν παρά ή σκιά τών μεγάλων κομματιών τοῦ κιτρινου μετάλλου, τα όποια φυλαγόντουσαν ανάμεσα σε πέτρινουσ και χαλύβδινουσ τοίχουσ Τραπεζών που θυμίζουσ φρούρια. Θα έπρεπε πραγματικά να μπορέση κανείς να συγκεντρώση όλο αυτό το κιτρινο μετάλλο, να το λυώση και ν' άνορθώση ένα μνημείο που να το ονομάση «μνημείο τής νίκης».

...Μετά την κλοπή, όλες ή σκέψεισ μου πραγματοποιήθηκαν. “Ο φίλοσ μου, άφου θρήνησε τα χρήματά του για λίγον καιρό, ξανάρχισε την παλιά του ζωή. Είνε σήμερα ένας άνθρωποσ τίμιος κι' ευτυχισμένοσ που κερδίζει την ζωή του με την εργασία του.

...Αυτή ή δοκιμή μ' έκανε να πιστέψω πιο σταθερά στις πεποιθήσεισ μου.

...Κι' από τότε δέν άφηνα πειά καμμιά ευκαιρία να μου ξεφεύγη. “Εμπαινα τη νύχτα, μέσα στα σπίτια, στα όποια ήξερα πώς φυλαγόντουσαν μεγάλα χρηματικά ποσά, τα έκλεβα και πρόσφερα στον έαυτό μου μια μεγάλη ευχαριστησι να τα καιω στο φούρνο μου.

...“Οφείλω να όμολογήσω ότι ή τύχη μ' ευνόησε πάντοτε, ως την τελευταία φορά που με συνέλαβαν να κλέβω έπ' αυτοφώρω.

...Ξέρετε τα όπόλοιπα. Με φυλάκισαν και μ' ώδήγησαν έδω...”

...Το έγκλημά μου είναι ότι εργάστηκα για το καλό τής ανθρωπότητοσ και ότι ριψοκινδύνευσα τη ζωή μου γι' αυτόν τον σκοπό.

...Μά οι νόμοι τής κοινωνίας έχουν προσδιορίσει τιμωρίεσ έναντίον τής θυσίας μου. Τί να γίνη; Οι άνθρωποι αγαπούν τόσο τον πόνο τους, ώστε δέν θέλουν να λυτρωθούν άπ' αυτόν...

...Μπορείτε τώρα να με καταδικάσετε σ' όποιαδήποτε ποινή θέλετε. Άποκρούω μόνο την κατηγορία τοῦ δικηγόρου μου. Δέν είμαι τρελλόσ, κύριε πρόεδρε. ΓΙΑΣΑΡ ΝΑΜΠΙ

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΩΝ ΣΥΜΜΟΡΙΩΝ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 16)

Ντόμινσον, γιατί μετά από την εκτέλεσι τής παραγγελίας των έκριναν καλό να τον όλοφονήσουγ για να μη τούσ προδώση.

“Όσο τώρα για την μίσ Σμίθ, αυτή παρεδόθη στους γονείσ της, άφου κατέβασαν τριάντα χιλιάδεσ δολλάρια. Τόσο δέ την είχαν τρυμοκρατήσει, ώστε έδήλωσε στους άστυνομικόουσ να παφουν να ασχολούνται με αυτήν την ύπόθεσι, γιατί δέν είχε καμμιά διάθεσι να χάση την ζωήν της.

“Αλλά και ή Μάρλεν Ντήτριχ δέν πέρασε έφιαλτικέσ μέρεσ και νύκτεσ αγωνίας τον τελευταίον καιρό τής παραμονής της στην Άμερική;

—“Ο φόβοσ τών «κιντνάπερσ», έδήλωσε στους δημοσιογράφουσ κόντεψε να με κάνη νευρασθενική. Φαντασθῆτε ήθελαν να μου κλέψουν το παιδί μου!

Και ή «Ξανθή Άφροδίτη» ήρθε στην Ευρώπη με την έλπίδα ότι θα γλυτώση από αυτόν τον φοβερό κίνδυνο τής κόρης της.

Οί «κιντνάπερσ» σήμερα στον Νέον Κόσμον θρίσκονται στις δόξεισ των. “Η συμμοριεσ των είναι τόσοσ πολυάριθμεσ και τόσοσ καλά ώργανωμένεσ, όπως έναν καιρό ήταν ή συμμοριεσ τών γκάγκστερσ. Και ο λόγοσ είναι ότι σ' αυτές τις σπειρέσ τών άπαγωγέων μετέχουσ άπαισιοι άνθρωποι με μεγάλη θέσι στην κοινωνία, οι όποιοι τούσ υποβοηθούν να παραμένουν άσύλληπτοι, φοβούμενοι ότι αν άρνηθούν, θα πληρώσουν πολύ ακριβά αυτήν την τιμιότητά τους.

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΟΝ

Η ΠΙΚΡΑΓΓΟΥΡΙΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 38)

λον τον ευγενή κόσμο τής αὐλῆσ, και άνέτρεψε τον ντενεκέ και σε τέτοιον τρόπον μάλιστα, ώστε περδικλωθεισ το θράδυ ο νοικοκύρησ τοῦ περιβολιοῦ, να τον άρπάξη, την έπομένη, θυμωμένοσ και να τον πετάξη στο κάρρο τής καθαριότητοσ.

—Τί βραχεία ή ζωή και τί κακόσ ο κόσμοσ! έφώναξε για τελευταία πειά φορά επάνω στα σκουπίδια ο δυστυχόσ ντενεκέσ.

Και πλέον δέν άκούστηκε!

Κ' ή πικραγγουρία; Αυτή καρποβολεί ακόμα μακρουλά, πρασινωπά πικραγγουρα. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.